

sovražnikom koristiti, njim in njihovim prijateljem pa pomagati ne morejo! Mi povzememo že iz našega lista „Slov. Gosp.“ dosta poduka za gospodarstvo in ni nam treba onih ultranemcev poslušati. Če bo tedaj tukaj po dokončanem zasedanji deželnega zbora zopet zbor „Fortschritt“-a v Laškem trgu sklican, kakor je velikodušni Neckermann zadnjokrat bojda obljubil, jim povemo, da se ga bomo ravno v tako obilnem številu vdeležili, kakor zadnjokrat, da bomo rajši doma ostali, „Slovenskega Gospodarja“ in pa bukvice sv. Mohora prebirali, v katerih je dosta poduka in zabave. Prepričani smo, da bodo tudi naši sosednji občani sv. Krištofa enako napravili in tako bode peščica gospodov zopet sama ostala, kakor slednjič. Upamo pa, da se onemu gospodu, ki pride iz Gradca, za sedaj z dolgim nosom ne bode ljubilo v Laškem trgu otrobov vezati, tem manj, ker vé, da ga mi nečemo poslušati.

Iz Rogatca. Preteklo leto smo, hvala Bogu, vsega dovolj pridelali, sadja smo obilno imeli, odkar so se se nam ljube črešnje rdečiti začele noter črez vse svetnike, posebno nam je izvrstna vinska kapljica prirasla; ona ima že tu pa tam dobrega kupca; in tako vsaki z veselim srcem reči zamore: hvala Bogu za tolikošnje dobrote! Pa eno nas pač žalosti in boli, namreč cerkva sv. Hijacinte, ki bi bila lahko pravi kinč Rogačkova trga, ali žal, da ni ga človeka, ki bi usmiljenje s to prelepo cerkvo imel in bi farmane k popravitvi navdušil. Ni dvoma, da bi radi segli na delo, saj so prej kedaj radi za svoje cerkve, imamo jih več, že veliko storili. Gotovo bi se tudi tu ne odpovedali, samo pravih besed k temu manjka. In tako se priporočamo v ta namen vsem, kateri na eni ali drugi način kaj pripomagati zamorejo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Življenje deželnih zborov ponehuje, njih večji del je svoje delo že izvršil, zboruje še samo v Ljubljani, v Pragu pa v Lvovu. V Ljubljani je dež. zbor dovolil 50.000 gld. podpore železnici, ki bi imela vezati Ljubljano s Kamnikom. Če postane iz te železnice resnica, dobode jo tudi prej ali slej naša prelepa Savinjska dolina. — V Českem dež. zboru vrši se razprava o dveh važnih nasvetih. Plener nasvetuje, naj se Češka kraljevina razdeli v okraje po narodnostih, Trojan pa, naj imate obe narodnosti, nemška pa češka, jednake pravice po vseh političnih in sodnih uradih. Vlada je zoper prvi nasvet, drugi pa se po njenih mislih že itak izpeljuje, kjer se da. — Koroški dež. zbor je vzprejel postavo, da se vpeljejo karte za lovce po 3 gld. Denar pripade deželi. — V Tirolskem dež. zboru je

Dordi predlagal, naj se šolski jezik ravna po krajih, tedaj naj bo italijanski, kjer bivajo Italijani in nemški, kjer je nemško ljudstvo v večini, za Italijane terja še posebej oddelek deželni šolskega sveta. Če rečemo na mesto italijansko, slovensko, pa smo tudi mi, če se nam dovoli, popolnem zadovoljni z nasvetom. — Gornje avstrijski dež. zbor vzprejel je nasvet, da se more tudi po realnih šolah verozakon učiti. Tak nasvet bi tudi v našem dež. zboru prav prišel. — Drž. zbor se snide dne 28. jan. na novo delovanje. Uže v prvih dneh februarja se ima budgetna debata začeti. Kakor stojé razmere, bode jako burna. — V Ogerskem državnem zboru imajo sedaj budgetno debato. Finančni minister prosi poslance, naj se bolj varčno ravna z denarjem, kajti od lani je blizu 14 milijonov primanjkljeja. Veliko tega so krivi stroški za državne železnice. — Slovakom se godi od Madjarov malo drugače, kakor Slovencem po Štajerskem in Koroškem. Po vseh sodnijah in drugih uradih velja pri njih samo madjarščina. — V Lvovu se je dne 17. t. m. unelo skladišče sena in je nastal vsled tega velik požar. Tudi nekaj ljudi je zgorelo. — V Trstu bojda ni kolere in so torej vse novice o tacih, ki bi bili za njo zboleli, gole domišljije. Pri volitvah v mestni zastop so zmagali irredentovci; okolica bo volila v nedeljo dne 24. januarja, v njej je zmaga Slovencev toliko, kakor gotova.

Vnanje države. Če je resnica, kar se zatrjuje, izvrše se, kedar pride do njih, pogajanja za mir med Srbi in Bolgari v Bukareštu. Sedaj ni še ničesar o njih slišati. Srbi kažejo, seveda prepozno, sedaj veliko poguma in veselja za vojsko. Treba še je bilo, da jim je naša vlada namignila, naj bi ne zavlekli sklepa mirú, ker bi jim sicer ne mogla več pomoči. — Bolgarski knez molči, pa za to tem bolj dela, da se vrnajo razmere po Rumeliji. Bolgarski dijaki, ki so bili v začetku vojske hiteli z Dunaja domov, vračajo se že nazaj v šole in je to znamenje, da pride kmalu do mirú. Da se Rumelija zedini z Bolgarijo, po volji je, razven Turčije, vsem vevlastim, tudi Rusija bojda ni več nasproti. — V Rusiji še ne dajo nihilisti mirú, celo med vojaki se jih nabaja in so te dni več oficirjev za take izpoznali. — Na Nemškem je kralj Wilhelm odprl s prestolnim govorom deželni (pruski) zbor. V njem omenja, da je treba nemški živelj braniti zoper Poljake in se torej naj izžene tuje, „nenemško ljudstvo iz vzhodnjih provincij. To se godi sicer že celo leto sem ali kakor se lahko iz tega sklene, hujše še le pride. Kakor odgovor pa je na to ukaz Ruskega cara, da do poletja mora vsak tujec Nemeč, iz Ruske zemlje, ki nima do 1. januarja na Ruskem domovinske pravice. Oboje je nečloveško. — Predsednik

francoskega ministerstva je naznanil, da so vsi pomiloščeni, ki so se od l. 1870 bili kjekako v političnih rečeh zagrešili, nekaterim drugim pa se je kazen skrajšala. Kakor se brzjavlja, je princ Napoleon nevarno vzbolel. — Sv. Oče v Rimu so poslali encikliko nemškim škofom, v njej se pritožujejo za voljo krivice, ki jo trpi kršč. cerkev na Nemškem, ker si ne sme vzrejevati duhovnikov, kakor jih ji je treba. — Angleška vlada namerava zopet ostro postopati zoper kat. Irce, terjajo baje preveč pravic. — Na Španjskem so pozaprlji mnogo ljudi, ki so na sumu, da so se vdeležili upora v Kartageni. — Vlada v Kongu snuje si vojsko za varstvo državnih naprav, poročnik belgijske armade, Roger, ima vse to v rokah.

Za poduk in kratek čas.

Andreju Šumanu v spomin.

I.

Če potuješ v Slovenskih goricah po oni cesti, ki vodi od sv. Ane k sveti Trojici, zapaziš kmalu pod Krembergom dve kmetški hiši in pristojna poslopja. Jedna na levi je tik ceste, druga na desni nekoliko korakov od ceste oddaljena. Zadnja hiša je po letu skoro vsa skrita med drevjem. Ravno tako so skrita med drevjem vsa druga poslopja. Pa še daleč okoli je polno sadnega drevja. Sadno drevje raste doli po travniku v dolgi vrsti, sadno drevje je po razprostrtem okola. lep drevored slivnih dreves v dveh vrstah senči pot tje med njivami k vinski kleti, k vrhu, kakor domači pravijo. Sadno drevje je po vrticah, pod vinogradi, pri sipih, nad njivami, povsod, kjer koli najdeš kak prostorček za sadno drevje, vse vse je nasajeno z zlahtnim sadjem. Kako lepa je pomlad, kadar drevje cvete, kako lepa jesen, kadar je sad dozorel, kako lepo je zemljišče s tolikim trudom in veseljem oddelano!

Potujoč na omenjeni cesti gledaš z veseljem tje na širne sadunosnike in poprašuješ nehoté: kdo pa tu biva, ki je nasadil tako lepega drevja, lepše nego ga imajo sosedi? Srečen mož, boš pravil, marljiv mož, pameten mož mora tu bivati. Tega moža, dragi potovalec, ni več. Pred kratkim, dne 2. januarja 1886 je umrl. Vendar je upati, da bo njegov spomin še dalj časa živel med sosedi po Slovenskih goricah, spominjali se ga bodo znanci in prijatelji, spominjali se ga popotniki, keđar gredo mimo toliko obsajene zemlje, a meni samemu, ki mi je bil najbližji in največi dobrotnik in mi je njegova slika in ljubezen v srce zapisana, naj bo dovoljeno, da za čitatelje „Slovenskega Gospodarja“ par besedi, svojemu očetu v spomin zapišem. Morda bo ta ali ona opazka našim mladim gospodarjem v prid in v spodbudo.

Šumanova rodbina je prišla iz Žrjavcev. Pred so bivali Šumani v Žrjavskem vrhu, sedaj še so Šumani v Žrjavski vesi v Št. Lenartski fari. Dva brata Šumana sta se nakupila na Pamanovem in Vrbančevem zemljišču na gornji Ročici, tako se srenja zove. Kraj sam se je zval do leta 1848 Večnice. Kaj ta beseda pomeni, mi ni znano; ali je „Večnice“ ali je v zvezdi z besedo Svičina (Witschein), kamor so kmeti na dačo hodili, zakaj dačo so takrat plačevali v Negovo, Hrastovec in še v Svičino. Bili pa so v Večincah prav za prav le bližnji kmeti tje do Brezovca, oni, ki imajo še zdaj gozde imenovane gmajna, t. j. občni les, dasi je danes razkosan. Zemlja pa, ki sta jo kupila Šumana bila je jako zapuščena, nerodna. Nekaj je uže popravljal na Pamanovem zemljišču moj stari oče Šuman, ki je postavil tudi hišno poslopje, pa še dosti dela je čakalo mojega očeta. Zemlja, kjer so sedaj spodnje njive, se je plazila, travnik je bil poln klancev in vrhuncev, kajti vode so zemljo polnile in menila so se skoro vsako pomlad kipnena tla. Take nezgode vstrajnega in pametnega kmetovalca ne ustrašijo. Česar jedno leto ne zmore, pa zmore drugo leto in v 30 letih je kaj upravljenega, na stare dni pa užitek tudi dobro deje. Tako vsaj je mislil moj oče, in delo se mu je uspešilo.

Drevje saditi je počel še le 36. leta, bil je takrat uže 30 let star in kratko oženjen. Utegne človeku pridna žena, kakor so bila moja ranjka mati, pomnožiti pogum in delavnost. Človek nima več le sebe, ima tudi svojo ljubo ženico, ima ljubih otročičev, vse vse ga veseli in ga spodbuja k delu, rad skrbi, rad bi imel srečne vse svoje. Tako se je godilo tudi ranjkemu Andreju Šumanu. 17 let star je zgubil svojega očeta, 85 let starega moža. Bili pa so ljudje takrat močnejši, kajti o mojem starem očetu mi je večkrat pripovedoval, da je spomladi pri grobanju zadnje leto še prst nosil a ne v košarah ampak v korbih, kakor kak mladenič korenjak. Tak močen moj ranjki oče ni bil, in je bil star le 79 let in nekoliko mesecev. Morda se je v mladih letih podelal ali od narave ni bil tak korenjak. V 20. letu je prevzel zemljišče in se trudil in varčno ter previdno ravnal, da je mogel izplačati svoji dve sestri. Nekaj dote res mu je tudi žena prinesla in tako si je morda gospodarstvo pomaglo in se mu je veselje vzbudilo do novega dela, ki ga takrat sosedi še znali niso ali vsaj znati niso hoteli, sadno drevje saditi. Kake lesnike, kake lesne ali loške gruške se nahajajo povsodi. Ali kaj tisto izda, kaj pomaga gospodarstvu?

Smešnica 3. Bilo je nekje nedeljsko shodišče. Duhovnik so s prižnico opomnili, kako da bomo kedaj težko račun dali pred božjim